

at bede om Noget, og som endog til en vis Grad tabte deres Anseelse som hengivne Borgere, naar de ikke bade om Noget. Efterat Forsatningen var given, kom man til gaae en ganske anden Vej; man samlede under en bestemt Pensionslov visse Regler, hvorefter de i virkelig Embede staaende Mænd og deres Enker skulde pensioneres, saaledes at denne Deel af Pensionsvæsenet nu forelaa som en af Embedsmanden erhvervet Livrente, altsaa som en Forsøgelse af hans Gage; Forsøgelsen af hans Efterladte og ham selv, naar han ikke mere kan tjene, er saa at sige lagt i hans egen Haand; det er en meget betydelig Forsøgelse, men saaledes er det. Der bliver ikke mere, som tidligere, ved Fastsættelsen af Pensionen taget Hensyn til Trang, til Formuesomstændigheder, men Enhver faaer efter den Stilling, han har indtaget, og efter den Tid, han har tjent, en sikker Livrente. Raadessecretariatet blev kun overtaget uden at fortsættes og under de Betingelser, hvorunder det bestod, nemlig saaledes, at de Personer, der faae Understøttelse deraf, kun faae Lov til at beholde denne, saalænge deres Indtægter ikke ad privat Vej voxe, saalænge de altsaa blive ved at være i den trængende Tilstand, hvori de vare, da Pensionen eller Understøttelsen, hvad man nu vil kalde det, overtoges af Staten; Udgifterne til Raadessecretariatet ville altsaa komme til at høre op. Man fandt imidlertid, at der var ikke saa Personer, som under mangfoldige Omstændigheder kunde fortjene, at Staten ydede dem sin Bistand, naar de ikke længere kunde tjene, og iblandt dem fandtes en heel Række af Bestillingsmænd, som, udslidte ved lang og tro Tjeneste, ikke burde henkastes paa det almindelige Fattigvæsen. Til dem fik hvert Ministerium en Understøttelseskasse, der holdes under en stadig Control fra Rigsdagens Side, men som forøges og formindskes, efter som der er flere eller færre Understøttelser; Formindskelse er imidlertid, som vi vide, med Hensyn til Udgifter for Statskassens Regning noget saare Sjældent, og Forsøgelse noget Vejnligt, saa at jeg gjerne kunde have holdt mig til at sige: hvilke Understøttelseskasser forøges efterhaanden. Naar man nu spørger: Hvor henhører en Understøttelse som den, der igaar under Navn

af en Pension foretoges til første Behandling, og hvor henhører den her omhandlede? saa maa der svares, at de ikke henhøre under Pensionsbevillingen, men de henhøre under Understøttelseskasen, og burde utvivlsomt ogsaa tilstaaes som en Forsøgelse af Understøttelsen deraf, i det her foreliggende Tilfælde, naar den Paagjældende ikke mere er istand til at røgte sit Hverv. Hvorledes vil da Forskjellen paa hans Stilling blive, naar han faaer Understøttelsen paa den Maade, jeg her omtaler, fremfor naar han faaer den paa den, der foretales i Lovudkastet? Staten skylder ham jo Intet, den har ingen Forpligtelser i saa Henseende; men naar det foreliggende Udcast vedtages, saa kan han blive saa rig som Cræsus, og han bliver dog ved at beholde Pensionen; naar han derimod faaer den som Understøttelse, saa mister han den, naar han holder op at være trængende. Det er en Forskjel, og det er en væsentlig Forskjel; den bør man ikke komme bort fra, og den faaer saameget større Betydning, som det, og vistnok med Rette, naar man betragter Pensionen som en erhvervet Livrente, er indrømmet Pensionister at beholde deres Pension, uagtet de erholde andet rigeligt Erhverv, naar dette kun ikke er i Statens Tjeneste. Naar de søge Erhverv i Statens Tjeneste, saa er der Regler for, hvorledes der skal forholdes, men naar de søge deres Erhverv i andre Tjenestegrene, saa beholde de deres Pension. Man er i det Hele tilbøielig til, og jeg skal ikke udtale nogen Bebreidelse derfor, at lade erhvervede Pensioner beholdes. Man har nemlig ikke saa Exempler paa, at Personer, som have faaet Pension, fordi de ikke vare istand til at tjene Staten længere, have i Statens Tjeneste høstet ikke ringe Erhverv; ja, man har enkelte Exempler paa, at Personer, som ere affledede af Statens Tjeneste, fordi Døden svævede dem over Hovedet, hvis de skulde vedblive at udføre deres Hverv, senere for en dyt Betaling have udført den samme Tjeneste. Nu siger jeg, man skal ikke komme ind paa denne Vej, man skal ikke her give et Exempel, som man siden vil komme til at fortryde. Man siger vel — det er ofte sagt og det er ganske sandt — enhver saadan Lov, ethvert saadant Tilfælde ligger for særskilt, man